A°. 1848. N°. 97.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

DINGSDAG 9 MEI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Het ontwerp van grondwet.

VI.

Wij hebben eenige hoofdpunten opgenoemd, in welke wij ons met het ontwerp geenszins kunnen vereenigen. Over punten van minder belang willen wij zwijgen: wij zouden anders kunnen vragen: of het wel te pas komt aan de leden der Tweede Kamer, die in den Haag wonen, eene schadeloosstelling van *f* 2000:— toe te kennen? Het is zeer billijk, dat men aan hen, die uit eene andere provincie komen, de buitengewone kosten van hun verblijf in de residentie vergoedt; maar de Haagsche leden maken zulke buitengewone kosten niet en hebben dus ook geenerlei regt op vergoeding eener schade, welke zij niet lijden.

Wij zouden nog kunnen vragen, waarom men het ongelukkig artikel der grondwet heeft behouden, waarin gezegd wordt: »De tractementen, pen»sioenen en andere inkomsten, van »welken aard ook, die in 1814 door »de onderscheiden godsdienstige ge»zindheden of derzelver leeraars ge»noten worden, blijven aan dezelve »gezindheden verzekerd." Behalve toch dat het voor die gezindheden moeijelijk zou vallen op die tractementen en pensioenen een verkregen regt te staven, is het artikel zoo gesteld, dat het eene tontine schijnt te vestigen. Men waarborgt namentlijk aan de *gezindheden* die tractementen en pensioenen; wanneer dus alle gemeenten eener gezindheid op ééne na uitsterven, heeft die ééne gemeente volgens dit artikel op alles, wat vroeger misschien door duizend en meer gemeenten bezeten werd, aanspraak. Zulk eene ongerijmde bepaling had ongetwijfeld uit de grondwet behooren te verdwijnen.

Wij zouden nog enkele andere vragen kunnen doen, maar zij betreffen punten van niet genoegzaam belang om er nu bij stil te staan.

Gunstig onderscheidt zich het ontwerp van onze gewone wetgeving door eene duidelijke en juiste redactie. Er zijn beginsels bij aangenomen, welke men niet zonder vrees voor de rust en de goede orde langer ter zijde stellen kan en wier aanneming voor langen tijd zaden van twist en oneenigheid zal verstikt hebben. Vrijheid van vereeniging, vrijheid van godsdienst, vrijheid van onderwijs, regtstreeksche verkiezingen, naauwkeuriger bepaling van elks magt zullen leiden tot hetgeen de voorstellers van 1844 reeds beoogden: »meer een»heid en vastheid der uitvoerende »magt, vollediger wetgeving en wer»kelijker vertegenwoordiging." Mogt het ongelukkig gesternte, dat sedert 1815 boven ons vaderland is opgerezen, niet langer zijnen invloed doen gelden, maar mogten wij Nederlanders eindelijk in het bezit dier regten komen, zonder welke ons altijd zedelijke kracht en daardoor gewekt nationaal gevoel zullen blijven ontbreken.

Aan de ministers is de gelegenheid geschonken zich bij de natie verdienstelijk en een misschien kortstondig ministerie onvergetelijk te maken; daartoe moeten de liberale beginselen van het ontwerp behouden en op enkele punten, bij voorbeeld, op dat der koloniën uitgebreid worden. Aan de Staten-Generaal wordt nog eenmaal de kans geboden een treurig verleden van zwakheid en transactie te doen vergeten. Hunne laatste politieke handeling kan hen in de oogen des volks eenigzins rehabiliteren, maar dan moet niet op nieuw transactie daarbij blijken; zuiver en zonder voorbehoud behooren die beginselen aangenomen te worden, welke de nieuwe orde van zaken eischt. Regtstreeksche verkiezingen en onderwerping der koloniën aan de gewone wetgevende magt staan met vrijheid van godsdienst en van onderwijs daarbij op den voorgrond. Zonder deze erkennen wij geene herziening als afdoende.

Het volk moet daartoe medewerken: het moet van zijne belangstelling in petitiën aan de Kamer doen blijken, en daarbij de hoofdpunten opnoemen, welke het vastgesteld zien wil. Willen ook de mannen, die bevreesd voor het volk zijn, dewijl zij nimmer voor het volk iets deden, maar egoïsmus tot leus hadden, willen die mannen dit op nieuw toonen door op te treden voor maatregelen, die strekken moeten om het volk te bedriegen en met eene onbeduidende benoeming van kiezers af te schepen; laten zij hunnen gang gaan; maar laten zij tevens ontdekken, dat wij ons niet langer met wassen neuzen willen laten vergenoegen: dat wij aan hunnen schoolmeestersplak ontgroeid zijn en, wel verre van de keuze onzer vertegenwoordigers aan hen op te dragen, ons geschikt en berekend gevoelen dit zelven te doen: dat het petitiën regene ter gunste der regtstreeksche verkiezingen! Men heeft lang genoeg den spot gedreven met het volk; dit moet voor het vervolg onmogelijk gemaakt worden; geene herziening der grondwet dus, zonder regtstreeksche verkiezingen.

Het ontwerp bevat die, wee hen die ze willen wegcijferen!

Buitenlandsche berigten.

DENEMARKEN.

Altona, 5 *mei*. Volgens de heden morgen uit het leger ontvangene berigten, staan de Duitsche voorposten in Horsens; het hoofdkwartier is in Veile.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 8 *mei*. De deputatie, door het committé der 50 naar Bohemen afgezonden, is onverrigter zake hier teruggekeerd, en heeft heden haar rapport uitgebragt. De Tzechische (Boheemsche) partij heeft zich op de nadrukkelijkste wijze tegen elke deelneming aan de vertegenwoordiging bij het Duitsche parlement verklaard, en de leden der deputatie hebben zelfs gevaar geloopen mishandeld te worden. Het plan der Bohemers strekt, om, in vereeniging met Moravië, Illyrië, Dalmatië en Bosnië een groot Slavonisch rijk te vormen. Zij willen Oostenrijk dwingen zich aan het hoofd van dit rijk te plaatsen, en zich van Duitschland los te maken. Men houdt het algemeen daarvoor, dat Russische emissairen de hand in het spel hebben en dat de hoofden der Tzechische partij door Rusland bezoldigd worden. De Duitsche bevolking in Boheme wordt door de Bohemers mishandeld en onderdrukt, en de Oostenrijksche regering weet niet welke partij te kiezen. Op deze mededeeling werd in het committé op eene bepaalde en beslissende wijze het gevoelen geuit, dat men des noods met geweld Boheme verhinderen moest, zich van Duitschland los te scheuren. Dezer dagen werd door aanhangers der republikeinsche partij aan het committé een adres ingediend, waarin hetzelve beschuldigd werd eene reactie te beoogen, en tot werktuig der anti-liberale partij te dienen; hetzelve werd daarin verder met de wraakneming der volkspartij bedreigd. Ditzelfde geschrift was ook in vele duizend exemplaren in onderscheiden Duitsche staten verbreid geworden.

Om den nadeeligen indruk weg te nemen, die deze strafwaardige manifestatie kan voortbrengen, hebben de bewoners dezer stad aan het committé een adres ingediend, waarin deszelfs handelingen ten hoogste goedgekeurd en aan het committé alle mogelijke bescherming en ondersteuning worden toegezegd. Dit adres was door vele duizenden der voornaamste ingezetenen onderteekend.

Frankfort, 4 *mei*. De heden namiddag over Triëst hier ontvangen berigten, luiden bij voortduring zeer gunstig voor de Oostenrijksche wapenen. Ook Cervignano heeft zich aan de keizerlijke troepen onderworpen, die dadelijk naar Marano zijn gemarcheerd, waar zij mede weinig weêrstand zullen ontmoeten. Het schijnt over het geheel, dat in het Venetiaansche de bevolking, naar het einde van den krijg reikhalzend, geneigd is tot eene minnelijke schikking met de Oostenrijksche regering. Het Engelsche fregat *Spartan*, van 24 stukken, is den 28sten op de reede van Triëst aangekomen.

Van Mantua wordt berigt, dat de Piemontesche troepen den 19den een aanval op het fort Belfiore hadden gerigt, maar dat zij met een belangrijk verlies aan manschappen teruggeslagen en verdreven zijn. Er heerschte onder deze troepen eene groote ontevredenheid, die aanleiding gaf tot desertie. Naar men verneemt wordt lord *Minto* eerstdaags in het hoofdkwartier van koning *Karel Albert* verwacht; hij heeft in last, namens zijne regering, nadrukkelijk tegen diens aanmatigende politiek te protesteren en te verklaren, dat het Engelsche kabinet die op eene krachtdadige wijze zal te keer gaan.

De veldmaarschalk *Radetski* heeft den 21sten eene sterke afdeeling troepen langs de oevers van de Etsch doen voortrukken, om de over de Po gekomen Romeinsche troepen en vrijkorpsen van daar te verdrijven.

Hamburg, 4 *mei*. De Pruisische regering te Minden heeft eenige 24 ponders naar Bremen gezonden, om nabij Bremerhaven eene batterij te monteren. Ook de haven van Kiel wordt van geschut voorzien. Die haven wordt nog altijd geblokkeerd; intusschen is het een Hollandsch schip, hetwelk naar het Sleeswijk-Holsteinsche kanaal koers zette, ondanks de kogels van eene vijandelijke

korvet en de hem vervolgende booten, gelukt het kanaal te bereiken.

Hamburg, *5 mei.* Uit Flensburg wordt van den 2den mei geschreven, dat aan de in Gravenstein, Rinkenis en omliggende dorpen gekantonneerde troepen (de divisie van het 10de legerkorps onder den generaal *Halkett*) door den generaal *Wrangel* bevel was gegeven, den 3den het eiland Alsen aan te tasten.

— Dingsdag jl. was in Kopenhagen een Zweedsch generaal met eene zending van de Zweedsche regering aan de Deensche aangekomen. De inhoud zijner depeches is nog niet bekend.

Naar het Deensche leger, dat zich op Fünen schijnt te vereenigen, zijn voor eenige dagen verscheidene duizend man reserve-troepen van Kopenhagen vertrokken.

Rendsburg, *5 mei.* De generaal *Wrangel* heeft aan het Provisioneel Bestuur uit Friderica van den 3den mei het volgende berigt gezonden: Ik heb de eer aan de Hooge Regering mede te deelen, dat gisteren, op den gedenkdag van den veldslag van Gross Görschen, de Duitsche troepen, onder mijne bevelen staande, de Jutlandsche grenzen bij Kolding hebben overschreden, en nog denzelfden avond de vesting Fridericia, dit gewigtige punt van Denemarken op het vaste land, hebben bezet. De vijand had ook de grenzen der Deensche provincien en de sterke stelling bij Kolding zonder tegenstand te bieden, verlaten, en voor eene patrouille van de onder den generaal *von Bonin* staande voorhoede, opende Friderica zijne poorten. Alle Deensche troepen waren naar Funen ingescheept: het grootste gedeelte van het krijgsmaterieel was medegenomen, met uitzondering van 7 stukken geschut, die begraven waren; een vrij aanzienlijke voorraad amunitie, granen en meel is in onze handen gevallen. De vijand schijnt tot op het laatste oogenblik voornemens te zijn geweest zich op het zeefort staande te houden, want de grachten van hetzelve waren nog kortelings met palissaden voorzien. Ik heb bereids de noodige bevelen gegeven tot vernietiging van dit fort. Heden middag werd aan den vlaggestok van dat fort de Duitsche vlag geheschen en met 101 schoten gesalueerd. Zoo lang deze vlag daar waait zal geen tol worden geheven van de schepen, die den kleinen Belt passeren. De moed en de volharding, door het leger, bij de ondervonden gevaren en den geforceerden marsch, aan den dag gelegd, kan niet genoeg worden geprezen.

Trier, *4 mei.* Nadat de commissie van onderzoek, ingesteld ter beoordeeling van het gedrag der troepen, gisteren namiddag ten 3 ure haar rapport aan den generaal had aangeboden, en daaruit gebleken was, dat die troepen inderdaad grootendeels aanleiding tot de plaats gehad hebbende onlusten gegeven hadden, wilde de generaal nogtans niet dadelijk tot hunne verwijdering besluiten. Dit gaf gedurende den geheelen dag van gisteren op nieuw aanleiding tot botsingen op verschillende punten der stad, waarbij eenige personen gevangen en eenige anderen ligt gekwetst werden. Het volk zond echter heden morgen eene nieuwe deputatie tot den generaal, en deze verkreeg eindelijk zijne belofte, om de troepen te verwijderen. Intusschen, alhoewel men den geheelen afloop nog niet kan mededeelen, kunnen wij toch voorloopig berigten, dat bereids bijna alle barricaden door bereidwillige handen opgeruimd zijn en reeds heden avond de sints een paar dagen geheel afgebroken circulatie voor rijtuigen, binnen de stad, hersteld zal zijn.

Berlijn, *5 mei.* Gisteren avond kwam de burgerwacht in de wapens, zonder dat daartoe eenige gegronde aanleiding werd gegeven. Eene volksvergadering had besloten, door eene deputatie in massa de vrijlating van den jongeren *Schlöffel* te verzoeken; met dit doel begaven zich ongeveer 1500 menschen in de beste orde naar de woning van den president *Koch*. Toen zij dezen hun verlangen hadden te kennen gegeven, verklaarde hij de zaak te zullen onderzoeken en noodigde daarom de deputatie uit, aanstaanden zondag terug te komen, ten einde alsdan zijn besluit te vernemen. Nadat dit antwoord aan de menigte was medegedeeld, gingen allen even ordelijk en stil als zij gekomen waren weder naar huis.

Op onderscheidene plaatsen werd de burgerwacht opgeroepen, doch wijl niemand zich aan eenige wanorde schuldig maakte, zoo kreeg zij om middernacht bevel wederom huiswaarts te keeren.

Koningsbergen, *2 mei*, *des avonds.* Zoo even is eene estafette met het berigt aangekomen, dat er gisteren in Braunsberg onlusten hebben plaats gehad; de burgers zouden van schietgeweer gebruik gemaakt hebben, en er zouden eenige personen gedood, anderen zwaar gewond zijn. Ook op het land is het bloedig toegegaan: op sommige plaatsen wilden de boeren de grondbezitters ophangen, omdat zij meenden dat men hen weder tot hunne vorige dienstbaarheid wilde terugbrengen.

Apenrade, *2 mei.* Heden is een loods teruggekeerd van een in de Apenrader Förde zigtbaar Deensch oorlogschip. De Koning bevond zich in persoon aan boord en heeft zelf het binnentrekken der Pruisen in onze stad gezien; hij zou, na dit eenigen tijd met opmerkzaamheid beschouwd te hebben, tot een' zijner adjudanten hebben gezegd: »Het is misschien de laatste maal dat ik Apenrade als *mijne* stad mag zien."

Posen, *2 mei.* In een buitengewoon no. van de *Pos. Ztg.* vindt men een officieel berigt van den generaal *von Colomb*, waarin hij zegt, dat de steeds toenemende wapening der Poolsche bevolking en de openbare gewapende tegenstand tegen de vreedzaam inrukkende troepen, hem heeft genoodzaakt, met geweld van wapenen tusschen beide te treden. Dien ten gevolge werd den 29sten het bij Xion verzamelde korps insurgenten opgeëischt, om de wapenen neder te leggen en uiteen te gaan. Zij beantwoordden deze sommatie door geweervuur, waarop zij door de troepen werden aangetast. De insurgenten hadden de sterk gebarricadeerde stad bezet, die ingenomen werd door de infanterie, welke hier een duchtig gevecht van 2 uren uithield, gedurende hetwelk de opstandelingen uit huizen, schuren, kerken en van den toren op de troepen vuurden. Het verlies der troepen is 30 man dooden en 46 gekwetsten, waaronder 5 officieren. Het aanzienlijk verlies der oproerlingen is niet met juistheid te bepalen. Benevens den hoofdaanvoerder, *Leo Dombrowsky* zijn alle overige lieden dood, gewond of gevangen; de overige verdedigers der stad, ten getale van nagenoeg 600, die op het marktplein waren teruggetrokken, waaronder zich de veldprediker *Koszuski*, die niet gewapend zich bij hen vond, zijn gevangen genomen. De kavallerie der opstandelingen is insgelijks met groot verlies teruggeslagen; hetzelfde lot trof eene aanzienlijke menigte ter hulp aanrukkende zeisenmannen.

Posen, *3 mei*, *des avonds.* De gisteren bij Rusznowo door de *Sensenmänner* gevankelijk weggevoerde luitenants *Burgund* en *Brachvogel* zijn door *Mieroslawski* op hun woord van eer losgelaten. De opgewondenheid was alhier zoo groot, dat men, indien de genoemde luitenants niet teruggekomen waren, dreigde *Stefanski*, *Krauthofer* en anderen op te hangen. Velen spreken dadelijk van ophangen, zonder te bedenken dat de eerste moord van een' Duitscher of een' Pool de insurgenten tot eene verschrikkelijke wraak zoude aanzetten. En toch vreezen wij dat door de joden en Duitschers een strijd in deze stad zal veroorzaakt worden. *Mieroslawski* zou aan den generaal *von Colomb* geschreven hebben, dat hij, wanneer de Pruisen hunne gevangenen zouden doodschieten, iederen Pruisischen strijder, die den Polen in handen gevallen was of dien zij nog zouden gevangen nemen, eveneens zou doen doodschieten.

ENGELAND.

Londen, *5 mei.* In de zitting van het Huis der Gemeenten heeft lord *Palmerston* gisteren op de vraag van den heer *Urquhart*, of de bemiddeling van Engeland door de strijdende partijen in Denemarken was aangenomen, geantwoord, dat geene der partijen eenige bedenking hoegenaamd had gemaakt tegen de bemiddeling van Engeland, en dat het gouvernement van dit land aangaande deze zaak met de beide partijen in onderhandeling was getreden. Dit antwoord werd luide toegejuicht.

Op de vraag van ditzelfde lid, of de onlangs in de dagbladen verschenen briefwisseling tusschen onze en de Spaansche regering als echt was te beschouwen, gaf lord *Palmerston* ten antwoord, dat in die correspondentie belangrijke uitlatingen merkbaar waren; dat Engeland voor Spanje veel had gedaan en mitsdien regt had tot het geven van vriendschappelijken raad, doch het was niet voornemens iets meer te doen. Overigens zou de geheele briefwisseling aan de Kamer worden voorgelegd.

De wet op de emancipatie der joden is voor de derde maal gelezen, waartoe door 234 tegen 173 stemmen was besloten.

— De handelsberigten uit Schotland luiden bedroevend. Te Aberdeen is de firma *Hudden en Co.*, doende in wollen en manufacturen, 300,000 à 500,000 £. gefailleerd; men sprak nog van een ander huis; de gesteldheid van zaken in Duitschland werd als de aanleiding daartoe opgegeven. Te Glasgow heeft het West-Indische huis *Eccles en Co.* een deficit van 300,000 £.

Londen, *6 mei.* In de zitting van het Lagerhuis van eergisteren, heeft lord *Palmerston* op eene interpellatie van een der leden geantwoord, dat Pruisen en Denemarken de bemiddeling van Engeland in de Sleeswijksche aangelegenheden hebben aangenomen en dat op dezen oogenblik onderhandelingen plaats grepen tusschen het Engelsche gouvernement en de twee voornoemde mogendheden, ten einde aan de vijandelijkheden een einde te maken. Deze verklaring werd door de vergadering toegejuicht.

— In de zitting van het Hoogerhuis van gisteren werd de bill ter toelating der Israëliten in het Parlement voor de eerste maal gelezen en bepaald, dat de tweede lezing aanstaanden donderdag over acht dagen zoude plaats hebben.

FRANKRIJK.

Parijs, *4 mei.* »Heden heeft de plegtige opening der Nationale Vergadering plaats gehad, ingevolge het programma, daarvan eenige dagen te voren uitgegeven.

Ten 9 ure werd het algemeen appel geslagen; de nationale garde en de garde mobile kwamen onder de wapens, alsmede twee regimenten lanciers en dragonders. Eene ontelbare menigte volks, van allen stand en jaren, vervulde de straten en zong de marseillaise, enz. Ten half een begaven de leden van het Provisioneel Bestuur zich bloothoofds naar de vergaderzaal. Omstreeks tegelijkertijd nam het corps diplomatiek aldaar plaats in de voor hetzelve bestemde tribune. Men zegt aldaar onder andere herkend te hebben de gezanten van Venezuela, van Centraal-Amerika, van Toscane, lord *Normanby*, den Britschen gezant en den Pauselijken nuntius.

Nagenoeg 700 vertegenwoordigers waren opgekomen — slechts weinigen droegen het voorgeschreven costuum. Pater *Lacordaire* droeg zijn Dominicaner pij en nam plaats achter den burger *Durrieu*. Niet ver van hem zat een vertegenwoordiger uit Bretagne in nationaal costuum.

Omstreeks ten een uur kondigde het gebulder van het geschut de komst der leden van het Provisioneel Bestuur aan, die dan ook weldra binnentraden, begroet door de luide kreten van: *Leve de republiek!* Nadat de leden van het Provisioneel Bestuur en de vertegenwoordigers hadden plaats genomen, zette de heer *Audry de Puyraveau*, president van jaren, zich neder en verklaarde de zitting geopend. De president van het Provisioneel Bestuur, de heer *Dupont* (*de l'Eure*), beklom het spreekgestoelte en sprak onder de luidste toejuichingen de volgende woorden:

»Burgers volksvertegenwoordigers!

»Het Provisioneel Bestuur der republiek komt eenen nederigen groet brengen aan de groote vertegenwoordiging van het Fransche volk, en zijne hulde tevens aan het oppergezag, waarmede gij zijt bekleed; gij zijt de uitverkoornen des volks; gij zult een nieuw gouvernement oprigten op de heilige grondslagen der democratie, en aan Frankrijk de eenige constitutie geven, die haar past, namentlijk de republikeinsche constitutie (algemeene bravo's — kreten: *Leve de republiek!*")

»Gij zult u bezig houden met de regeling van de krachtdadige medewerking der regering in de betrekkingen van den arbeid tusschen al de burgers, tot grondslag nemende *de broederschap* (bravo! bravo! handgeklap.) Het oogenblik is daar, dat het Provisioneel Bestuur in uwe handen de onbeperkte magt zal nederleggen, waarmede de revolutie het had bekleed. Gij weet, dat voor ons deze functien slechts eene zedelijke magt zijn geweest; en, getrouw aan onze afkomst en aan onze overtuiging, hebben wij niet vergeten de republiek in februari uit te roepen. Thans beginnen wij de werkzaamheden der Nationale Vergadering met den kreet, die haar moet bijeenbrengen: *Leve de Republiek* (bravo's en algemeen gejuich: *Leve de Republiek!*)

De heer *Cremieux* beklom daarna het spreekgestoelte en noodigde, in naam van het souvereine volk, de vertegenwoordigers uit zich naar hunne bureaux te begeven ter onderzoek hunner processen-verbaal van verkiezing.

Dit geschiedde. Bij het vertrek van den post waren die werkzaamheden rustig voortgegaan.

Heden is van de pui van het raadhuis de republiek nogmaals openlijk geproclameerd. Deze afkondiging werd met een daverend gejuich en het losbranden van het geschut gevierd.

— Uit Algiers schrijft men, dat, in het zuiden van Constantine in deze lente even als nu sedert drie jaren, eene ontzettende menigte sprinkhanen verschenen is. De regering heeft onmiddelijk premies gesteld op derzelver vangst, ten gevolge waarvan binnen weinig tijds meer dan 30.000 Nederl. ponden ingeleverd en in kuilen met ongebluschte kalk begraven zijn.

— Men leest in de *Moniteur*:

In de kolonien, waar de slavernij is afgeschaft, zullen de oude en gebrekkige lieden op de woningen waarvan de werklieden zoo veel werk zouden willen verrigten, als den eigenaar schadeloos kon stellen voor de kosten van hun onderhoud, voeding en huisvesting erlangen. In iedere gemeente zal eene elementaire school voor meisjes en jongens worden opgerigt, waar deze kosteloos worden onderwezen. In ieder ressort van een vredegeregt zal eene jury van zes leden worden ingesteld, die maandelijks met een derde zal worden vernieuwd. Onder de benaming van nationale werkplaatsen, zullen werkplaatsen worden opgerigt, waarvan de organisatie door den minister van marine en koloniën zal worden vastgesteld, en in welke ieder man, die geen werk heeft, zal kunnen arbeiden op de vastgestelde voorwaarden. Spaarkassen, onder guarantie der republiek en toezigt van het Bestuur, zullen worden opgerigt. Er zal in eene nieuwe verdeeling der belasting worden voorzien. Ieder jaar zal met den meesten luister een werkfeest worden gevierd, waarin aan hen, die zich hebben onderscheiden door hun gedrag, belooningen zullen worden uitgereikt. De censuur is afgeschaft en de drukpers vrij verklaard.

Parijs, *5 mei.* De nationale vergadering is heden, na in deze hare tweede zitting nog eenige raporten van verkiezingen te hebben uitgebragt, overgegaan tot de benoeming van haren president en hare vice-presidenten. Dit was de eerste staatkundige manifestatie der vergadering, en daaraan ontleende dan ook de benoeming van den president een grooter gewigt. Gelijk men weet had men tot de bekleeding dezer teedere betrekking den heer *Sénart*, procureur-generaal te Rouaan, gedoodverwd; maar het deel, dat deze vertegenwoordiger genomen had in de demping der onlusten, welke in die stad plaats gehad hebben, deed vreezen, dat zijne benoeming eene te beslissende beteekenis hebben zoude, wat in dit oogenblik nog als onstaatkundig scheen beschouwd te worden. Uit dien hoofde heeft men van zijne kandidatuur afgezien, en nu traden de heeren

Trélat, hoofdgeneesheer van het *Salpétrière*, en *Buchez*, adjunct-maire van Parijs, als kandidaten voor die betrekking op den voorgrond. De laatstgenoemde werd eindelijk gekozen door 389 stemmen van de 727 tegenwoordig zijnde. De heer *Trélat* verkreeg 234 en de heer *Recurt* 91 stemmen. Alvorens over te gaan tot de benoeming van den president, werd na eenige discussie, op voorstel van den heer *Demosthène Ollivier*, bepaald, dat de functiën van den president slechts eene maand zouden duren. Bij het vertrek van den post hield men zich met de stemmingen over de vice-presidenten onledig. Als zoodanig werden voorgedragen: *Lammenais*, *Jean Raynaud*, *Emm. Arago*, *Agricol Perdiguier*, *Recurt* en *Guynaud*; als secretarissen: *Robert*, *Babaud-Laribière*, *Félix Mathé*, *Félix Pyat*, *Péan*, *Vinierte*; en als questoren: *Chevalon*, *Trouvé-Chauvel* en *Ducoux*. Deze tweede zitting der vergadering heeft overigens in allen deele bewezen, dat het meerendeel der daarin zitting hebbenden, niet gewoon is aan zoodanige vergaderingen deel te nemen; want nog meer dan in de eerste zitting heerschte er algemeene wanorde en verwarring.

— Men wil weten, dat eerlang een dekreet van amnestie voor de algemeene vergadering zal uitgevaardigd, en dat zelfs de gewezene ministers van *Lodewijk Philips* daarvan niet uitgesloten zullen worden.

— Een particuliere brief uit Rome, dd. 28 april jl., spreekt van eene vrij levendige opgewondenheid, welke zich daar tegen den Paus kenbaar maakte, en van eene demonstratie, welke voorbereid werd, om hem te noodzaken, den oorlog aan Oostenrijk te verklaren. Tot dus ver weigerde de Heilige Vader dit besluit te nemen, een besluit, dat het volk als onvermijdelijk beschouwt, om te voorkomen, dat de pauselijke soldaten en vrijwilligers, die in handen der Oostenrijkers konden vallen, als gewapende struikroovers behandeld worden. Deze hagchelijke quaestie zou op den 30sten dezer in een geheim committé beslist worden.

Daar de heer *Morichini*, minister van Finantiën, zijn ontslag had ingediend, was de prins *Suisonetti* afgevaardigde van Ancona, als zoodanig door den Paus benoemd.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 6 *mei*. De *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode* zegt vernomen te hebben, dat de aanstaande terugkomst van de leden der Tweede Kamer der Staten-Generaal geene betrekking heeft tot de herziening der grondwet, maar, naar men haar verzekert, zullen H. E. M. zich met enkele andere voordragten hebben bezig te houden. Daartoe moet behooren een wetsontwerp, strekkende tot voorloopige afschaffing der lijfstraffen, het geeselen en brandmerken, en zulks in afwachting dat zal kunnen worden ingevoerd de Nederlandsche strafwet, bij welker eerste boek, zoo als dit onder het voorgaand bestuur in gemeen overleg met de Staten-Generaal was vastgesteld, het beginsel der afschaffing van alle lijfstraffen reeds is aangenomen. Voorts spreekt men van eene voordragt van wet, houdende belasting op het inkomen, en zulks ter dekking van het verlies, dat de schatkist zou komen te lijden door de gelijktijdig voor te dragene *vrijstelling* van den accijns op de *rogge* en het *spek*, en de *vermindering* van dien *op andere voorwerpen* van gemaal en geslagt.

— Het Provinciaal Bestuur van Drenthe tracht, naar wij vernemen, en aanvankelijk met goed gevolg, den eigendom der voornaamste Hunnebedden te verkrijgen, ten einde die des te veiliger te stellen voor schending of slooping.

— Omtrent de terugwijzing van Nederlandsche en Zweedsche schepen in de bogt van Kiel, melden thans de Holsteinsche dagbladen, dat de Nederlandsche en Zweedsche consuls te Kiel bij den kommandant van het Deensche oorlogschip *Galathea*, tegen deze daad van geweld bepaaldelijk *geprotesteerd* hebben, en dat die kommandant hun in zeer beleefde termen heeft te kennen gegeven, dat hij slechts op last van zijn gouvernement aldus handelde.

— Heden zijn aan eenige door het provinciaal geregtshof in Noord-Holland veroordeelde personen de over hen uitgesproken schavotstraffen voltrokken.

— Op gisteren heeft eene vergadering plaats gehad van de maatschappij ter bevordering van landbouw en landontginning, door dr. *Sarphati* ontworpen, waarin de statuten zijn goedgekeurd.

— Door de vereenigde commissie tot de tentoonstelling van voortbrengselen van schilder-, teeken-, graveer-, bouw- en beeldhouwkunst, in september aanstaande alhier te houden, zijn thans de bepalingen bekend gemaakt, waarnaar de inzenders zich zullen hebben te gedragen. Onder anderen blijkt daaruit, dat de tentoonstelling den 28sten augustus zal worden geopend en den 30sten september daaraanvolgende gesloten. Voor of uiterlijk op 14 augustus worden de kunstwerken bij de commissie ingewacht.

— De berigten, welke wij heden uit Luxemburg ontvangen, zijn zeer belangrijk.

In de eerste plaats vermelden zij het vertrek van den bisschop *Laurent*. Namens den Paus werd hem door den Kardinaal *Fransoni* dit bevel gezonden, op grond dat hij werd beschuldigd door zijne onvoorzigtigheid de aanleiding tot onlusten in Luxemburg te zijn geweest, ofschoon door het hof van Rome steeds hulde aan zijnen ijver was gedaan. Een brief des Konings gaf hem bovendien het verlangen te kennen zijn vertrek in dier voege voor te bereiden, dat het tot geenerlei opschudding aanleiding konde geven. De prelaat heeft aan deze uitnoodiging stiptelijk voldaan en is geheel in stilte vertrokken.

Nog wordt ons uit Luxemburg gemeld, dat Z. M. de Koning Groot-Hertog verklaard heeft af te zien van het voordeel der wet, welke hem zijne civiele lijst verzekerde. Hij verzocht de vergadering der staten hem dezelve op nieuw vast te stellen en was bereid daarvan voor dit jaar geheel af te zien, bijaldien de behoefte des lands zulks vorderde.

De zetel des bestuurs was wederom van Ettelbruck naar Luxemburg overgebragt.

De vergadering der staten had in hare laatste zitting met 36 tegen 29 stemmen besloten dat onmiddelijk tot de verkiezingen voor het Duitsche Parlement zoude worden overgegaan.

Amsterdam, 7 *mei*. De tijdelijke minister van Binnenlandsche Zaken brengt ter kennisse van degenen, die mogten verlangen tot den op den eersten september aanstaande aan te vangen cursus der koninklijke academie ter opleiding van burgerlijke ingenieurs, zoo voor 's lands dienst als voor de nijverheid, en van kweekelingen voor den handel, te worden toegelaten, dat de commissie, belast met het onderzoek der candidaten, hare zittingen zal houden in het academie-gebouw te Delft in den loop der volgende maand junij, op de dagen en uren, welke zullen worden bekend gemaakt aan al degenen, die zich, ter bekoming van berigt dienaangaande, voor het einde der loopende maand mei, schriftelijk, aan den directeur der academie zullen hebben aangemeld.

's Gravenhage, 7 *mei*. Het ministerie heeft in de laatste dagen wederom veelvuldige en langdurige vergaderingen gehouden. Heden morgen was het reeds ten half negen ure bijeen. Men verzekert dat zulks in verband staat met de ontwerpen, die in de aanstaande week, bij de hervatting der werkzaamheden der Kamers, aan dezelve zullen worden aangeboden.

— Aanstaanden dingsdag zal de Tweede Kamer der Staten-Generaal hare werkzaamheden hervatten. Alhoewel de ontwerpen van wet nopens de grondwets-herziening, niet tot hare eerste verrigtingen zullen behooren, zoo ziet men de aanbieding en behandeling derzelve toch weldra te gemoet. Die ontwerpen zijn thans of zullen spoedig komen bij den Raad van State. Daar sommige onderwerpen, bij de behandeling van de voordragten wegens de grondwet, welligt tot verschil van gevoelen zullen aanleiding geven, en daar dit mogelijk ook het geval zal zijn met de regtstreeksche verkiezingen, zoo hebben vele vrienden van staatkundigen vooruitgang, maar tevens van orde en vrijheid, te dezer stede, besloten in de tegenwoordige oogenblikken van hunne gezindheid een blijk te moeten geven, door de onderteekening van het volgend adres aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, dat tot ondersteuning strekt van het beginsel der regtstreeksche verkiezingen, en waarbij tevens op eene spoedige behandeling en afdoening van het belangrijke onderwerp wordt aangedrongen:

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Edel Mogende Heeren!

Tengevolge der staatkundige gebeurtenissen, welke sedert twee en een halve maand in Europa voorvielen, werd in Nederland ook van regeringswege, de dringende behoefte aan hervorming en verbetering onzer gebrekkige staatsinstellingen erkend. Die erkentenis, welke zoo lang en zoo vurig door een groot deel der natie was verlangd, kwam tijdig genoeg om dreigende onweerswolken af te leiden en hier te lande vrij algemeen eene tevredenheid te doen ontstaan, waardoor verstoring van orde en de daaraan verbonden onheilen gelukkig werden afgewend.

Maar die erkentenis der bestaande behoefte en de toezegging harer vervulling door de regering, zullen in wrevel en misnoegen veranderen, indien niet werkelijk met den meesten spoed de hand aan het werk gelegd, en de verbeteringen ingevoerd worden.

Wij weten het, Edel Mogende Heeren! dat overhaasting in zaken van gewigt schadelijk kan zijn, en dikwerf te misprijzen is, maar wij weten tevens dat overhaasting geen gebrek is van den Nederlander; dat in ons land een ander uiterste bestaat en dat de rampen waarmede ons vaderland, gedurende zijn constitutioneel aanwezen, te worstelen had, de scheuring van het vereenigd koningrijk, en wat niet al, bijna alleen daaraan waren te wijten, dat de ziekten te laat gekend, en de geneesmiddelen te laat toegediend werden.

Die woorden, »*te laat*«, — ze staan, met zwarte letters, op menige bladzijde onzer geschiedenis te lezen: ze geven den grootsten vijand te kennen, waarmede Nederland steeds te strijden had.

Dien vijand, Edel Mogende Heeren! vreezen wij ook thans. Met verbazing vernamen wij, dat bij de hervatting uwer werkzaamheden op den 9den mei aanstaande, nog geen voordragt tot grondwetsherziening aan U Edel Mogenden zal worden gedaan, en dat zelfs het tijdstip, waarop dit zal geschieden, nog niet met zekerheid is bepaald. Dat uitstel kan intusschen de noodlottigste gevolgen hebben. Die het vorige regeringsstelsel zijn toegedaan en daarin hun voordeel vonden, zien de staatkundige ontwikkeling met leede oogen aan. Het streven van velen hunner is, om de plannen van hervorming te dwarsboomen en te verijdelen. Zij gelooven misschien wel niet het verlorene terug te kunnen krijgen, maar »tijd gewonnen veel gewonnen," — ziedaar hunne leus. De bezwaren en de moeijelijkheden, aan de invoering van een nieuw stelsel verbonden, nemen toe met iederen dag, die ons meer verwijdert van de gebeurtenissen, welke de behoefte aan dat stelsel door de regering deden erkennen. Die zich met de hoop vleiden hunne redelijke, lang gekoesterde wenschen, eindelijk vervuld te zien, zullen teleurstelling op teleurstelling ondervinden. Vele vrienden der regering zullen hare tegenstanders worden en het oogenblik zou kunnen genaken dat de wettige wet tot staatshervorming werd verlaten en dat men door geweldadige omkeering trachtte te verkrijgen, wat der natie langs een vreedzamen weg had kunnen geworden.

Dit kan nog worden voorgekomen. Maar verlangt men dit, — dan ook geen dag langer gedraald! In deze buitengewone tijden en omstandigheden moet met buitengewonen spoed worden gehandeld. Alles moet voor het hoogst-noodzakelijke — de herziening onzer staatsregeling — wijken. Die hiervan niet overtuigd is, raadplege de stem van allen, die de vooruitgang zijn toegedaan, die hunne krachten gaarne aan het welzijn van hun vaderland wijden, en die wanorde en revolutie schromen. Overal hoort men de vraag: waarom zoo veel kostbaren tijd verloren gaat? en vrees bevangt hen, die weinige weken geleden, bij de optreding van geachte mannen aan het hoofd van zaken, vol moed en vertrouwen de toekomst te gemoet gingen.

Bij de voordragt tot grondwetsherziening, welke wij ten spoedigste aan uwe beraadslagingen hopen onderworpen te zien, zal der natie ongetwijfeld een grooteren invloed op de keuze harer vertegenwoordigers moeten worden gegeven. Het stelsel tot heden gevolgd, en dat alleen geschikt was om den volksgeest uit te dooven; om alle belangstelling in de publieke zaak te onderdrukken en om het nationale leven te dooden, moet worden verlaten. Waaraan was dit anders toe te schrijven dan aan de menigvuldige omwegen, langs welke iets te voorschijn kwam, dat voor openbaring van de meening der stemgeregtigden moest gelden. Doch tegen dat stelsel, door de ondervinding van het derde eener eeuw in Nederland gemaakt, staat een ander — dat der directe verkiezingen — over. Daarom wordt echter door ons, wat velen met die verkiezingen schijnen te verwarren, geen algemeen stemregt, geen *suffrage universel* verlangd. Wij wenschen alleen dat de ingezetenen, die belang hebben bij en genoegzame kennis van de algemeene zaak, zelven tot de keuze hunner vertegenwoordigers medewerken: dat zij niet genoodzaakt worden anderen te benoemen, die krachtens eene bloote fictie der wet voor hen optreden. Wij zouden verlangen, dat degenen, die rijp zijn om zelven te denken, en hunne meening uit te drukken niet onder eene politieke curatele of voogdijschap worden gesteld.

Met innig genoegen zagen wij dan ook, dat de commissie, door den Koning benoemd tot voordragt van een volledig ontwerp van grondwetsherziening iedere trap in het kiesstelsel heeft verworpen; en teregt zeide die commissie, bij de ontwikkeling van haar gevoelen, dat door de instelling van gekozen kiezers het zaad eener snelle verganklijkheid in de grondwet zoude worden gelegd.

Deze zijn, Edelmogende Heeren! de redenen welke het ons de vervulling van eenen duren burgerpligt doen achten, om u met hoogen ernst, en met den meesten aandrang te verzoeken, door alle onder uw bereik staande middelen de onverwijlde behandeling en de spoedige afdoening der gewenschte grondwets-herziening te bevorderen, en het zegel uwer goedkeuring alleen aan het stelsel der regtstreeksche verkiezingen te willen hechten!

's Gravenhage, 't Welk doende, enz.
den 8sten mei 1848.

— Bij besluit van den 5den dezer, no. 80, heeft Zijne Majesteit goedgevonden:

1o. aan den kapitein-kwartiermeester *A. G. H. van Oudshoorn*, van het 6de regiment infanterie, in afwachting dat nader over hem zal worden beschikt, het tractement van non-activiteit toe te kennen;

2o. te bevorderen:

tot kapitein-kwartiermeester bij het 2de regiment lanciers, den eersten-luitenant-kwartiermeester *F. J. ten Raa*, van het 2de regiment artillerie;

tot 1sten luitenant-kwartiermeester bij het 6de regiment infanterie, den 2den luitenant-kwartiermeester *D. Leussen*, van het 2de regiment van het wapen.

Rotterdam, 7 *mei*. Het *Journal de la Haye* deelt bijzondere berigten uit Warschau mede, voor wier waarheid het zegt te kunnen instaan en volgens welke en in die stad en op het land, de rust geen oogenblik is gestoord, evenmin als in de gouvernementen Lijfland, Volhynië en Podolië. Ook in het keizerlijk leger heerschte de beste gezondheid en al hetgeen betreffende een komplot onder de officieren gezegd is, is onwaar. Ook is het berigt aangaande eene deputatie, die concessiën ten behoeve van Polen aan den Keizer moesten gaan verzoeken, mede een verzinsel. Het keizerlijk leger in Polen is, wegens de laatste gebeurtenissen aanzienlijk versterkt en bevindt zich in geduchten staat. Van de

Pruisische en Oostenrijksche regeringen ontvangt men de stelligste verzekeringen van hun verlangen om den vrede te handhaven.

† *Leiden*, 4 mei. Dezer dagen zijn aan onze hoogeschool drie professoren in het vak der geneeskunde benoemd, de heeren *Krieger*, *Thomas* en *Halbertsma*. Wij betreuren het, in het belang der hoogeschool, in het belang der wetenschappen, dat bij deze gelegenheid het professoraat in de ontleedkunde en physiologie niet is opgedragen aan den heer *van Deen*. Men had dit gewenscht, men had dit ook verwacht en de buitengewone bekwaamheid van dien geleerde, bijzonder in de genoemde vakken, gaven hem aanspraak op die onderscheiding. Waarom is hij niet benoemd? Is het, omdat hij een *Israëliet* is? Zouden wij in godsdienstige verdraagzaamheid nog zoo achterlijk zijn? — Onder het ministerie van den heer *Schimmelpenninck* was de geloofsbelijdenis van den heer *van Deen* geen reden om hem uit te sluiten van de commissie tot herziening der geneeskundige staatsregeling, evenmin als die van den heer *Lobatto* om hem te benoemen tot hoogleeraar te Delft. Zoude de vrijzinnige *Luzac* ons eenen stap terug doen gaan? Neen! daarvan beschuldigen, daarvan verdenken wij hem zelfs niet. Maar deze grieven hebben wij tegen dien minister dat men van de ophanden zijnde benoemingen een diep geheim heeft gemaakt, dat hij door de duisternis, waarin hij zich heeft laten wikkelen, zich zelven van de gelegenheid beroofd heeft, door zijne eigene oogen te zien en daardoor het werktuig is geworden van eenige weinige kleingeestige professoren, die wel degelijk niet zoo zeer den heer *van Deen* als wel *den jood* hebben willen weren.

Tilburg, 5 mei. De staf, en het in 's Bosch liggende escadron van het regiment lanciers no. 1, vertrekken aanstaanden maandag naar Breda; het in Zutphen liggende escadron lanciers naar 's Hage.

Maastricht, 4 mei. Heden morgen vertrok van hier naar Venlo, de 9de kompagnie, 1ste regiment vesting-artillerie, onder kommando van den kapitein *de Munck*, terwijl hier aangekomen is een gedeelte der schoolkompagnie uit Nijmegen.

— De commissaris voor de bondszaken, de heer *Beerenbroek*, heeft zijne functiën, reeds aanvaard; zijne eerste daad is geweest, een officiëel blad te grondvesten. Overeenkomstig de wijze, die in de verschillende Duitsche staten en bijzonder in Luxemburg gevolgd is, zullen de verkiezingen bij twee trappen geschieden. Ieder meerderjarig Limburger, die in het volle bezit is zijner burgerlijke regten, en niet bedeeld uit de armenkassen, heeft stemregt. De stemming voor den eersten trap zal in het geheele Duitsche deel des Hertogdoms op vrijdag 12 dezer geschieden, in de verhouding van een kiezer op elke 500 zielen. Naar die berekening zal het arrondissement Maastricht 151 en het arrondissement Roermonde 170 kiezers benoemen. Den 16den mei zullen de benoemde kiezers op het raadhuis te Roermond bijeenkomen om 2 afgevaardigden voor Frankfort te kiezen.

Ingezonden Stukken.

Gemeenteraad.

Bij artikel 132 van het ontwerp van gewijzigde grondwet wordt bepaald, dat de wet kan verordenen, dat de voorzitter van den gemeenteraad, door den Koning worde benoemd.

Wanneer men verzekerd was, dat bij de wet aan den Koning de magt niet zal gegeven worden, den voorzitter ook buiten de leden van den raad te benoemen, dan zoude men in die bepaling kunnen berusten.

Want dan geschiedt de benoeming overeenkomstig de beginselen van eene constitutioneele monarchie; dan bestaat er een band tusschen den Koning en de ingezetenen der gemeente en gevoelen de laatsten, dat zij deel hebben aan de plaatselijke regering. Bij het liberaal reglement voor de regering der steden van 1815, hetwelk tot 1823 in stand gebleven is, was vastgesteld, dat de burgemeester door den Koning gekozen werd, uit eene door den raad opgemaakte nominatie van drie leden van den raad, en alzoo voornoemd beginsel in het oog gehouden. Ook bestaat er geene reden, om den voorzitter buiten de leden van den raad te benoemen. Men moet toch veronderstellen, dat bij eene regtstreeksche verkiezing de ingezetenen, zoowel ten platten lande als in de steden, hunne stem tot leden van den raad zullen uitbrengen op de eerlijkste en bekwaamste mannen, en dat er dus onder dezelven zeker meer dan één zal gevonden worden, welke geschikt is, om het voorzitterschap, met hetgeen daaraan verknocht is, waar te nemen. En het besef van mede te regeren, hetwelk men wil, dat opgewekt en aangemoedigd zal worden, zoude niet kunnen bestaan, wanneer de ingezetenen op de benoeming van hem, die het meeste deel aan de plaatselijke regering heeft, geenen den minsten invloed hebben.

Intusschen zijn er, die het voor nuttig en noodzakelijk houden, dat de benoeming ook buiten de leden van den raad kan gedaan worden. Om die reden werd het liberaal reglement voor de regering der steden van 1815 afgeschaft, en door het meer monarchale van 1823 vervangen.

Bij zoodanige wijze van benoemen hebben eenigen ook meer kans, om de betrekking van burgemeester of grietman te bekomen, dan wanneer de benoeming moet gedaan worden uit mannen, welke door hunne verkiezing tot leden van den raad reeds het vertrouwen hunner medeburgers verkregen hebben. Zoo hebben wij vroeger gezien, dat iemand buiten de leden van den raad tot burgemeester van eene stad benoemd werd, welke, hoe dikwijls er ook na die benoeming eene vacature in den raad kwam, nimmer tot raadsvriend is verkozen geworden. Zoo lazen wij nog voor eenige weken in de couranten, dat iemand tot burgemeester van eene gemeente ten platten lande was aangesteld, welke, om die betrekking te verkrijgen, weinige dagen te voren zijn honorabel ontslag als luitenant der artillerie verzocht en bekomen had. En welken waarborg hebben wij dan, dat die magt niet bij de wet aan den Koning zal worden opgedragen?

Zal men niet beweren, dat uit art. 130 kan afgeleid worden, dat eene benoeming van een' voorzitter buiten de leden van den raad grondwettig is? Vooral omdat de commissie bij hare memorie van toelichting ten aanzien van artikel 117 — 137 opmerkt, dat die artikelen voornamentlijk ten doel hebben, aan het hoofd der provincie, en plaatselijke gemeente eene wezentlijke vertegenwoordiging van de burgerij te brengen; en zij alzoo de provinciale staten en gemeenteraden als vertegenwoordigers der burgerij op ééne lijn plaatst, en met elkander gelijk stelt. Want daar de grondwet bij artikel 130 aan den koning de magt geeft om tot voorzitter van de Provinciale Staten een commissaris buiten de leden van de Staten te stellen, zal men het ook eigenaardig kunnen beschouwen, dat bij de wet aan den Koning de vrijheid gegeven wordt, om tot voorzitter van den gemeenteraad iemand buiten de leden van den raad te kunnen benoemen. Indien men dit dus niet verlangt, zal bij art. 132 moeten gevoegd worden: De benoeming wordt gedaan uit de leden van den raad.

Advertentiën.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 8 Mei 2 El 7 Palm 5 Duim; gew. 0 [illegible] 20 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

A°. 1848. DINGSDAG 9 MEI. N°. 10[illegible]

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT.

's Gravenhage, 8 *Mei*.

Wij hebben gezegd waarom wij *a priori* geen gronden vonden tot vertrouwen op het ministerie van 26 Maart: dat wij wel gronden voor het tegendeel hadden.

Zijn wij gelogenstraft door hetgeen het ministerie gedaan heeft?

Men antwoordde niet, dat het ministerie alleen was om de zaken *aan den gang* te houden; want dat juist was verkeerd, dat maakte een hoofdgrond uit, waarom het niet voor deze tijden past, waarom het door een *handelend* en *hervormend* ministerie reeds geruimen tijd had *moeten zijn vervangen*.

Wat zal het zijn? eenerzijds *dralen* om tijd te winnen en tot het *behoud* terug te voeren; *weifelen* aan den anderen kant, omdat zelfstandigheid tot *besluit* nemen en *handelen* wordt gemist. Omdat men *à la Schimmelpenninck* van 1795 zal willen paaijen en met allen goede vrienden zal willen zijn, zullen wij tot het systeem van *transactie*, tot flaauwheid en stelselloosheid worden teruggebragt, met al den aankleve van dien, familie-regering, nepotisme, zwarte boeken, enz., enz.

De heeren *Luzac* en *Donker Curtius* weten het wel! Zij hebben eene groote verantwoordelijkheid op zich geladen door in het ministerie plaats te nemen. Zonder hen ware het onmogelijk geweest. Mislukt de hervorming van Nederland, het zal *hun* worden aangeschreven, hun, op wie men vertrouwde, en op wie men door praecedenten meende regt te hebben te mogen vertrouwen; die het betreden van verkeerd pad hadden *kunnen* weren.

De koninklijke mededeeling aan den president der Tweede Kamer had de strakke spanning geheel verslapt; en alle gevaar van binnen was geweken. Zes weken zijn voorbij, en nu? — Men heeft gejubeld en zich verblijd, om maar weder te kunnen gaan zitten vertrouwen. Men vergat dat ééne zwaluw geen lente maakt. Men ziet nu reeds de overijling, nu de roes van blijdschap uitgeslapen is. Want men ziet nu, dat niets werd gedaan, dat er wordt gedraald en geweifeld, dat onze hervorming gevaar loopt, en..... de spanning wordt weder alom merkbaar! —

Men zegt, de Kamers zullen niet beginnen met de Grondwets-ontwerpen. Wij willen het niet gelooven, vóór dat wij het zien zullen. Want onverantwoordelijk zouden alzoo de belangen der natie worden miskend en veronachtzaamd.

Wij achten het evenwel niet onmogelijk. Hetgeen reeds geschied is, maakt het zelfs waarschijnlijk.

Op 11 April immers gaf de Commissie het ontwerp van wijzigingen over, en op 9 Mei, dus *ééne geheele maand* later, wordt eerst de Tweede Kamer weder bijeen geroepen. Wij willen aannemen, dat in de week *vóór paschen*, uit hoofde van dien hoogtijd, de Kamer niet heeft bijeen kunnen komen. Maar waarom niet dadelijk daarna? Waarom dus is zij reeds geene week te zamen?

Elke week is kostbaar. Want het is van hoog belang voor het land uit de crisis van herconstituering te geraken. — Maar elke week is kostbaar, zegt ook de partij van het oude; want elke week wachtens *behoudt*.

Wij deelen hieronder een adres mede, dat, hier ter stede voorleden zaturdag door eenige burgers vastgesteld, thans door meerderen wordt onderteekend en aan de Tweede Kamer zal worden aangeboden. Hoezeer daar de vrees voor het mislukken onzer hervorming uit blijkt, en verre is van de dankadressen van voor eenige weken, zullen wij niet behoeven te doen opmerken.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 8 *Mei*.

Het ministerie heeft in de laatste dagen wederom veelvuldige en langdurige vergaderingen gehouden. Gisteren morgen was het reeds ten half negen ure bijeen. Men verzekert dat zulks in verband staat met de ontwerpen, die in den loop dezer week, bij de hervatting van de werkzaamheden der Kamers, aan dezelve zullen worden aangeboden.

— Het adres door eenige burgers van deze stad aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal aan te bieden, is van den volgenden inhoud:

Edel Mogende Heeren!

Ten gevolge der staatkundige gebeurtenissen, welke sedert twee en eene halve maand in Europa voorvielen werd in Nederland ook van regeringswege, de dringende behoefte aan hervorming en verbetering onzer gebrekkige staatsinstellingen erkend. Die erkentenis, welke zoo lang en zoo vurig door een groot deel der Natie was verlangd, kwam tijdig genoeg, om dreigende onweerswolken af te leiden, en hier te lande vrij algemeen eene tevredenheid te doen ontstaan, waardoor verstoring van orde en de daaraan verbonden onheilen gelukkig werden afgewend.

Maar de erkentenis der bestaande behoefte en de toezegging harer vervulling door de Regering, zullen in wrevel en misnoegen veranderen, indien niet werkelijk met den meesten spoed de hand aan dit werk gelegd, en de verbeteringen ingevoerd worden.

Wij weten het, Edel Mogende Heeren! dat overhaasting in zaken van gewigt schadelijk kan zijn, en dikwerf te misprijzen is; maar wij weten tevens, dat overhaasting geen gebrek is van den Nederlander; dat in ons land een ander uiterste bestaat, en dat de rampen, waarmede ons Vaderland, gedurende zijn constitutioneel aanwezen, te worstelen had, de scheuring van het vereenigd Koningrijk, en wat niet al, bijna alleen daaraan waren te wijten, dat de ziekten te laat gekend, en de geneesmiddelen te laat toegediend werden.

Die woorden: «*te laat*,» — ze staan, met zwarte letters, op menige bladzijde onzer geschiedenis te lezen; ze geven den grootsten vijand te kennen, waarmede Nederland steeds te strijden had.

Dien vijand, Edel Mogende Heeren! vreezen wij ook thans. Met verbazing vernamen wij, dat bij de hervatting uwer werkzaamheden, op den 9 Mei aanstaande, nog geene voordragt tot Grondwetsherziening aan U Edel Mogenden zal worden gedaan, en dat zelfs het tijdstip, waarop dit zal geschieden, nog niet met zekerheid is bepaald. Dat uitstel kan intusschen de noodlottigste gevolgen hebben. Die het vroeger regeringsstelsel zijn toegedaan en daarin hun voordeel vonden, zien de staatkundige ontwikkeling met leede oogen aan. Het streven van velen hunner is, om de plannen van hervorming te dwarsboomen en te verijdelen. Zij gelooven misschien wel niet het verlorene terug te kunnen krijgen, «maar tijd gewonnen veel gewonnen,» — ziedaar hunne leus. De bezwaren en de moeijelijkheden, aan de invoering van een nieuw stelsel verbonden, nemen toe met iederen dag, die ons meer verwijdert van de gebeurtenissen, welke de behoefte aan dat stelsel door de regering deden erkennen. Die zich met de hoop vleiden hunne redelijke, lang gekoesterde wenschen, eindelijk vervuld te zien, zullen teleurstelling op teleurstelling ondervinden. Vele vrienden der Regering zullen hare tegenstanders worden en het oogenblik zou kunnen genaken, dat de wettige weg tot staatshervorming werd verlaten en dat men door gewelddadige omkeering trachtte te verkrijgen wat der Natie langs een vreedzamen weg had kunnen geworden.

Dit kan nog worden voorgekomen. Maar verlangt men dit, — dan ook geen dag langer gedraald! In deze buitengewone tijden en omstandigheden moet met buitengewonen spoed worden gehandeld. Alles moet voor het hoogst-noodzakelijke, de herziening onzer staatsregeling — wijken. Die hiervan niet overtuigd is, raadplege de stem van allen, die den vooruitgang zijn toegedaan, die hunne krachten gaarne aan het welzijn van hun vaderland wijden, en die wanorde en revolutie schroomen. Overal hoort men de vraag: waarom zoo veel kostbare tijd verloren gaat? en vrees bevangt hen, die, weinige weken geleden, bij de optreding van geachte mannen aan het hoofd van zaken, vol moed en vertrouwen de toekomst te gemoet gingen.

Bij de voordragt tot Grondwets-herziening, welke wij ten spoedigste aan Uwe beraadslagingen hopen onderworpen te zien, zal der natie ongetwijfeld een' grooteren invloed op de keuze harer vertegenwoordigers moeten worden gegeven. Het stelsel, tot heden gevolgd, en dat alleen geschikt was om den volksgeest uit te dooven, om alle belangstelling in de publieke zaak te onderdrukken en om het nationale leven te dooden, moet worden verlaten. Waaraan was dit anders toe te schrijven dan aan de menigvuldige omwegen, langs welke iets te voorschijn kwam, dat voor openbaring van de meening der stemgeregtigden moest gelden? Doch tegen dit stelsel, door de ondervinding van het derde eener eeuw in Nederland gewraakt, staat een ander — dat der directe verkiezingen — over. Daarom wordt echter door ons, wat velen met die verkiezingen schijnen te verwarren, geen algemeen stemregt, geen *suffrage universel* verlangd. Wij wenschen alleen, dat de ingezetenen, die belang hebben bij en genoegzame kennis van de algemeene zaak, zelven tot de keuze hunner vertegenwoordigers medewerken; dat zij niet genoodzaakt worden anderen te benoemen, die krachtens eene bloote fictie der wet voor hen optreden. Wij zouden verlangen, dat degenen die rijp zijn, om zelf te denken, en hunne meening uit te drukken, niet onder eene politieke curatele of voogdijschap worden gesteld.

Met innig genoegen zagen wij dan ook, dat de Commissie, door den Koning benoemd, tot voordragt van een volledig ontwerp van Grondwetsherziening, iederen trap in het kiesstelsel heeft verworpen: en te regt zeide die Commissie, bij de ontwikkeling van haar gevoelen, dat door de instelling van gekozen kiezers het zaad eener snelle vergankelijkheid in de Grondwet zoude worden gelegd.

Deze zijn, Edel Mogende Heeren! de redenen, welke het ons de vervulling van eenen duren burgerpligt doen achten, om U met hoogen ernst en met den meesten aandrang te verzoeken, door alle onder Uw bereik staande middelen de onverwijlde behandeling en de spoedige afdoening der gewenschte Grondwetsherziening te bevorderen, en het zegel Uwer goedkeuring alleen aan het stelsel der regtstreeksche verkiezingen te willen hechten.

's Gravenhage, den 8 Mei 1848. 't Welk doende, enz.

(*Volgen de onderteekeningen*).

Buitenlandsche berigten.

Duitschland. — De *Times* behelst belangrijke beschouwingen over den toestand van Duitschland in het algemeen en van Oostenrijk in het bijzonder, naar aanleiding vooral van het voorstel tot oprigting van een nieuw Duitsch Rijk. «Indien dat voorstel, zegt het blad, door de bestaande Duitsche regeringen is aangenomen, dan kan men luttel twijfel koesteren, of het zal zonder merkbare wijziging door de volksvergadering worden aangenomen; want het is het gewrocht van mannen, die onbepaaldelijk 's volks vertrouwen genieten, vooral, gelooven wij, van *Dahlmann*, *Gervinus* en *Zacharia*. Dezen vaderlandslievenden wetgevers wenschen wij alle mogelijke welslagen toe; doch wij erkennen, dat onze geest gedrukt wordt als wij het ontzaggelijke van de moeijelijkheden, die zij te overwinnen hebben, nagaan, en wij kunnen bezwaarlijk begrijpen door welke overwegende magt honderde vraagstukken, die alle openbare zaken omvatten, waardoor hartstogten, overleveringen, belangen van 37 souvereine staten en 40 millioen menschen op ééne afdoende wijze geregeld zullen worden. Wij hebben gezien dat men voornemens is aan het keizerlijk hof en parlement van Duitschland alle attributen van nationale kracht bij te zetten. De Grondwet wil geen Bond, maar een Rijk stichten. Maar blijkbaar moet elke grein gezag voor dat Rijk aan de afzonderlijke Staten ontnomen worden. Naar mate Frankfort als metropolitaan rijst, zinken Berlijn, Munchen en zelfs Weenen tot provincie-steden; en, ofschoon het koningschap in naam behouden blijve, verandert het in weinig anders dan een adellijk geslacht, zoodra krijgsmagt, diplomatie en regterlijke onafhankelijkheid aan hetzelve worden ontnomen. Men begrijpt ligtelijk, dat zulk een regeringsontwerp alleen door eenen eenstemmigen volkswensch in tijden van gewonen aard, kon tot stand komen, en daarbij door de eenparige buiging van alle belanghebbende regeringen, wier bestaan daardoor vernietigd wordt. Maar noch die eenstemmigheid, noch dat bukken liggen in den blijvenden aard der menschelijke maatschappij. Verdeeldheid en nieuwe rijzing zijn weder te wachten. Het gebouw van zulk een Rijk kan verdwijnen, als een loutere galm, even door het volk geslaakt. Van de toekomst kan men niets zeggen, maar het Duitsche Rijk vooral staat nog zeer omhuld in hare geheimenissen. Dit echter kunnen wij verzekeren, dat de eerste daad van de Duitsche nationale vergadering zal zijn het benoemen van een *tijdelijk regentschap, dat bestaan zal* uit den aartshertog *Johan van Oostenrijk*, een prins uit het *Brandenburgsche huis*, en een derde lid, door Beijeren en de kleinere Duitsche Staten te benoemen.»

In een ander n°. treedt het blad in eene breedvoerige beschouwing over den toestand van Oostenrijk. «De stelling van dat rijk, zegt het, met opzigt tot de twee groote staatkundige ligchamen van Duitschland en Italie, om niet te spreken van de moeijelijkheden, die aan de regeling van zijne eigene staatsinrigtingen verbonden zijn, is hagchelijker dan van eenigen anderen staat in Europa. Immers, ofschoon wij onmogelijk de hervormingen voorzien kunnen, welke andere landen misschien ondergaan kunnen, zoo kan men toch aan hun leven niet twijfelen, terwijl het overwigt, dat Oostenrijk op de duitsche en italiaansche staten genoot, thans met geheele ontbinding bedreigd wordt. De overleveringen van de keizerlijke waardigheid en magt zijn van jaar tot jaar verflaauwd; en het is blijkbaar, dat de wezenlijke invloed, welken Oostenrijk op Europa kan uitoefenen, geheel van zijne eigene innerlijke krachten afhangt. Met de daad heeft het opgehouden de bloedverwant van Duitschland en de scheidsman van Italie te zijn. Dit verlies van gezag is in den tegenwoordigen drang der gebeurtenissen verergerd, door het gemis van vorsten en staatslieden, bekwaam om zijnen schepter te voeren of zijne raadsvergaderingen te leiden. En toch, in spijt van al die tegenspoeden, is Oostenrijks stelling aan beide zijden van de Alpen nog zoo sterk, en de betrekking van het keizerhuis tot de bevolking over het geheel nog zoo onverwrikt, dat wij er luttel aan twijfelen, of dat reusachtig staatsschip zal uit den storm gered worden.

Blijkbaar ook is, bij eene oppervlakkige inzage van de te Frankfort opgestelde duitsche grondwet, dat Oostenrijk aan dat ontwerp geen deel kan hebben. Wij hebben dan ook in het Weener regeringsblad gelezen, dat de keizerlijke regering zich niet onvoorwaardelijk gebonden acht aan de besluiten, welke in Frankfort genomen worden. Die verklaring duidt genoegzaam aan, dat het Weener hof nimmer in den Bonds-staat zal treden, welks grootheid zou verrijzen ten koste van zijn eigen gezag, niet alleen over Duitschland, maar zelfs in zijne eigene bezittingen. Indien de duitsche nationale vergadering het toch oorbaar mogt achten, om met de keizerswaardigheid op nieuw dat geslacht te bekleeden, hetwelk dit eeuwen lang bezeten heeft, tot dat fransche invloed de laatste overblijfselen daarvan verbrijzelde, zoo zou zulk eene schikking niet anders dan een

herstel van oude regten onder nieuwe vormen zijn. Maar in geval de vergadering de keizers-waardigheid, de opperheerschappij van dit nieuwe bondgenootschap in een ander huis wil overbrengen, en het daarin erfelijk maken, dan is het wel zeker, dat, wat andere deelen van Duitschland, wat andere kandidaten over zulk een voorstel zouden denken, Oostenrijk niet plotseling van zijn rang en aanzien afstand zal doen.

Het is ook evenmin waarschijnlijk, dat de bevolking van die gewesten des Oostenrijkschen staats, die tot het tegenwoordig verbond behooren, de regering zouden toestaan zulk een voorbeeldeloos offer te brengen. Het koningrijk Bohemen, het uitgestrektste van die gewesten, dat meer dan vier millioenen inwoners telt, is er veel meer op uit, om de taal en de overleveringen van zijnen afzonderlijken sclavonischen stam te herstellen, dan de algemeene duitsche beweging te volgen, en op dezelfde gronden, waarop de Duitschers thans op de aanhechting van hunne noordsche naburen staan, moeten zij van Bohemen, als onduitsch, afzien. De andere erfstaten van Oostenrijk, de aartshertogdommen Tyrol enz. zijn zuiver duitsch; doch de ingezetenen dier streken hebben altijd tot de meest getrouwe onderdanen van het Habsburgsche huis behoord. Zij zullen ook noode zich willen aansluiten aan een nieuw Duitsch Rijk en in dadelijke aanraking worden gebragt met het geloof en de zeden van hunne noordsche naburen, die hun vreemd zijn. Het noodzakelijk gevolg van dit ontwerp zou wezen, dat het duitsch gezag van het Oostenrijksche huis zou worden onderworpen aan een hedendaagsch oppergezag, door eene Protestantsche democratie geschraagd, en, indien zulk eene poging in ernst wordt ondernomen, dan vreezen wij, dat die weldra tot eenen gewapenden tegenstand zal voeren. De Oostenrijksche grondwet, die toegezegd was, is in het licht verschenen. Zij is in eenen wijzen en vrijzinnigen geest vervat, zonder die uitsporige inwilligingen, welke elders gedaan zijn. Voor het eerst zal een nationale en wetgevende bond de Oostenrijksche landen onderling vereenigen; en juist dit oogenblik is door de duitsche leiders gekozen, om hunne eigene onafhankelijkheid aan den wil van een grooter land ten offer te brengen, en hunne pas verworven vrijheden in den boezem van een ander Rijk te doen wegzinken. Zulk een offer zal gelijkelijk door Oostenrijks vorsten en volk worden afgewezen.

In Italie is de magt van Oostenrijk, zoo als men weet, nog meer openlijk aangerand; doch wij hebb n tot hiertoe nog geene reden gevonden, om het gevoelen te wijzigen, dat wij nopens de vooruitzigten van den krijg in dezen strijd hebben geuit, namelijk zoo lang die tot de tegenwoordige oorlogvoerende partijen beperkt blijft. De ontruiming van Lombardije was het eerste feit in dezen oorlog, en zij was toch voornamelijk een vrijwillige en zeer behoedzame stap van maarschalk *Radetzky*. Terwijl hij zijne stelling tusschen de groote vestingen van de Mincio en de Etsch verzekerde, meed hij alle noodelooze bloedvergieting, bragt hij zijne troepen bijeen, wachtte hij rustig versterkingen af, gaf hij gelegenheid, dat de eerste omwentelingskoorts tot bedaren kwam, en toonde hij der sardinische legermagt, dat de vrijmaking van Italie niet door eenige snelle heen- en wedertogten is tot stand te brengen.

Bovendien heeft deze stelling van de Oostenrijkers de regtstreeksche gemeenschap tusschen Milaan en Venetië afgebroken, en het Venetiaansch gebied geenerlei voordeel getrokken van de vertooning der Piemontezen aan de Westergrenzen. Hooger-op heeft het corps, dat onder graaf *Nugent* oprukt, de opstandelingen in elke ontmoeting ten ondergebragt. Udine heeft moeten bukken, Palma is bezet; en het zou geene bevreemding wekken, indien men hoorde, dat Venetië zelve zich had moeten overgeven. De stad is langen tijd tamelijk wel voor Oostenrijk gezind geweest, en de jongste aanval tegen het britsche consulaat toont, dat de regering niet bij magte is, om zonder bezetting het gepeupel in teugel te houden. De stad kan bovendien te land en te water worden afgesloten, en de voorloopige overheid heeft door hare weifelingen bij hare italiaansche naburen zelve mistrouwen gewekt. Deze staat van zaken eischt eene eindregeling, in het belang van alle partijen. Het oostenrijksche keizerrijk kan, zonder wezenlijk in magt en aanzien te verminderen, het Milanesche en zelfs het Mantuasche gebied opofferen. Tot aan de Etsch kan men geen verdedigbare grens vinden. Zoo zeer was wijlen keizer *Frans* dan ook doordrongen van de zwarigheden en gevaren, die van een vreemd bestuur in Lombardije onafscheidelijk zijn, dat hij in 1815 slechts met tegenzin de aanhechting daarvan aan zijn rijk zag. Zijne schrandere voorspellingen zijn vervuld geworden, en de proefneming van een Oostenrijksch onderkoningschap in Milaan heeft gefaald. Maar wat het Venetiaansch gebied betreft, daar is het een geheel ander geval. Van het oogenblik dat de republiek van Venetië niet meer bij magte was, om vreemden aanval te keeren of zijne onzijdigheid te bewaren, van dat oogenblik lagen de grenzen van het oostenrijksch gebied in zijne belangrijkste deelen bloot. De veldtogt van 1798 heeft getoond, dat als een fransch leger den Etsch overtijgt en het meer Garda over is, het ook op den weg naar Weenen is. Het behoud van die groote verdedigingslijn door Oostenrijk is volstrekt noodig, niet om in Italie het oppergezag te voeren (want dat heeft het, gelooven wij, opgegeven of verbeurd), maar voor de veiligheid van de keizerlijke hoofdstad. Wij zijn er dus zedelijk van overtuigd, dat, ofschoon het Weener kabinet geneigd moge en moet zijn, om nopens Lombardije in schikking te treden, het van de opoffering van het Venetiaansch gebied niet zal willen hooren, ten zij gedwongen door de diepste vernederingen, die het van een magtigen vijand mogt ondergaan. De Lombardijsche regering behoorde, zoo zij verstandig is, met zulke voorwaarden, als die te verkrijgen zijn, genoegen te nemen. Zij is noch door eer, noch door bond verpligt met Venetië gemeene zaak te maken; want Venetië riep dadelijk eene eigene uitsluitende republiek uit, en, indien Lombardije meer verlangt, dan het eigenlijk toekomt, loopt het gevaar alles te verliezen, of wel het moest Italie's deur voor eene fransche republikeinsche legermagt openzetten. Er is geen strijder in gansch Lombardije, die den naam van vaderlander verdient, die zulk eene gebeurtenis niet als eene noodlottige ramp zou beschouwen voor die heilige beginselen van nationale onafhankelijkheid, welke deze worsteling hebben gekenschetst, en van dat oogenblik zoude het toekomstig lot van Italie ophouden van haar zelve af te hangen, het zou verder door de naijverige staatkunde of het geweld van Parijs of Weenen worden geregeld. Het grootste gevaar, dat Italie te vreezen heeft, is een Fransche inval; onder het mom van republikeinsche vrijheid, ware het vreemd krijgsgeweld; en eer een jaar verloopen was, zou datzelfde Italie, welks slechtste zonen den vreemde hadden ingeroepen, in asch en kolen liggen. Met Oostenrijk is er nog kans op vrede, als de gelegenheid wel wordt aangegrepen; en indien deze opstand door wederzijdsche inwilligingen geëindigd kon worden, dan zouden alle partijen tot zulk een verdrag een gemeenschappelijk belang hebben om toekomstige aanvallen te keeren en den vrede van Zuid-Europa te behouden.

Frankrijk. — Ingevolge het den 4 genomen eenstemmig besluit der vergadering, heeft het voorloopig bewind dien avond uitgevaardigd de volgende proclamatie:

«*De Nationale Vergadering*,

«Getrouwe tolk van de gevoelens des volks, dat haar benoemd heeft,

«Alvorens hare werkzaamheden aan te vangen,

«Verklaart, in naam van het fransche volk, en ten aanzien van gansch de wereld, dat de *Republiek*, den 24 Februarij 1848 uitgeroepen, is en blijven zal de regeringsvorm van Frankrijk.

«De Republiek wil, dat Frankrijk tot leuze hebbe: *Gelijkheid*, *Vrijheid*, *Broederschap*.

«In naam des Vaderlands, bezweert de vergadering alle Franschen, van alle gevoelens, alle oude veeten te vergeten, zoodat zij slechts één huisgezin uitmaken. De dag, die de vertegenwoordigers des volks vereenigt, is voor alle burgers het feest van eendragt en verbroedering!

«*Leve de Republiek!*

— Den 5 heeft de nationale vergadering (gelijk wij reeds in ons *vorig buitengewoon nommer* gemeld hebben) den heer *Buchez*, gematigden republikein, tot voorzitter gekozen, met 383 tegen 234 stemmen, die aan den heer *Trelat*, den kandidaat van de heviger republikeinen, toevielen.

De keuze van eenen president is echter slechts voor eene maand geschied.

Prins *Pierre Napoleon* is tot afgevaardigde voor Korsika benoemd.

—De nationale vergadering is thans bepaaldelijk geconstitueerd; de heer *Buchez*, haar voorzitter, heeft dit verklaard in de zitting van vrijdag op zaturdag, (want men heeft de Engelsche gewoonte van avondzittingen aangenomen). De benoemingen van vice-presidenten en secretarissen hebben nagenoeg dezelfde beteekenis als die van den president, dat is, dat zij in eenen degelijken, maar gematigden gemeenebestelijken zin zijn geschied.

Tot vice-presidenten zijn benoemd de heeren *Recurt*, *Cavaignac*, *Corbon*, *Guinard*, *Cormenin* en *Sénard*.

Deze en de andere benoemingen zijn te Parijs met veel ingenomenheid ontvangen.

De president *Buchez* heeft, den 6, bij de aanvaarding van den voorzitterstoel deze korte aanspraak gehouden:

«Ik zeg u dank voor de eer, welke gij mij aandoet, en die ik als eenen pligt aanneme. Nooit heeft er eene grootere magt dan de uwe bestaan. Gij vertegenwoordigt millioenen stemmen. Gij hebt in de zitting van gisteren herhaalde malen de democratische Republiek uitgeroepen.

«Ik stelle dit vooruit, omdat dit eene door ons voor de toekomst aangegane verbindtenis is. Wij zijn de verkorenen van allen, wij moeten ons dus met aller belangen bezig houden, en wel inzonderheid met die van de behoeftige volksklasse, welke men tot dus verre verzuimd heeft in 't oog te houden. Wij zullen niet doen als de gevallen regering, die deze zoo belangwekkende klasse heeft laten verkwijnen. Wij zullen handelen als de mannen, die langzaam, maar na rijpen rade, vastbesloten en met nadruk handelen.»

Daarna is de vergadering met het onderzoeken van geloofsbrieven voortgegaan; met 414 tegen 298 stemmen is de verkiezing van den burger *Schmidt*, te Parijs, van onwaarde verklaard, omdat deze gewezen ambtenaar zich voor een handwerker had doen doorgaan, en dus de kiezers misleid had.

Vervolgens is het woord verleend aan den voorzitter van het voorloopig bewind, den heer *Dupont*. De heer *Lamartine* heeft echter, in diens plaats, de inleiding tot verschillende verslagen over 's lands toestand voorgelezen. De inleiding, welke blijkbaar het werk van den heer *Lamartine* is, is fraai, gelijk al wat uit des schrijvers pen vloeit.

«Burgers, sprak hij hoofdzakelijk, op het oogenblik, waarop gij de uitoefening van uw oppergezag aanvaardt, waarop wij in uwe handen de tijdelijke magt neêrleggen, welke ons toevertrouwd is geweest, behooren wij u te zeggen in welken toestand wij die magt opgevat en hoe wij die gebezigd hebben.

«Eene omwenteling is den 24 Februarij volbragt; het volk heeft den troon omvergeworpen, en, zegevierende, heeft het, nog met de wapenen in de vuist, gezworen, dat het door zich zelf zou regeren. Maar vóór de wapens neêr te leggen, heeft het ons slechts belast voorloopig in de gevaren van den toestand te voorzien, de orde, en tevens voor de toekomst zijne eenstemmige en bepaalde heerschappij te verzekeren. Om de tusschenregering te bekorten, is onze eerste gedachte de zamenroeping van de nationale vergadering geweest. Eenvoudige burgers, zonder andere aanspraak dan onze gehechtheid aan den lande, hebben wij slechts éene eerzucht gekend, die om het gezag in uwe handen over te geven; wij riepen de republiek niet uit, zij had zich zelve uitgeroepen.... (*Toejuichingen*). Zij had zich zelve verkondigd door den mond van gansch een volk....» (*Nieuw uitbundig gejuich*).

De *voorzitter.* Welk gevoel u die toejuichingen ook ingeve, zoo verzoek ik u, burgers, u van die uitingen te onthouden.

De heer *de Lamartine* vervolgt: «Zij had zich zelve verklaard, door den mond van twee honderd duizend burgers. Wij hebben den kreet der natie slechts gehuldigd.

Onze eerste gedachte, gelijk de eerste behoefte des lands, was het herstel van de orde en veiligheid in Parijs. In dat moeijelijk en dringend werk, werden wij door het souvereine volk zelf bijgestaan.

Terwijl het met de eene hand het geweer hield, waarmeê het gestreden had voor zijne regten, beurde het met de andere de gewonden der verwonnene partij op, en beschermde de gedenkstukken, de eigendommen der hoofdstad. Nadat het zich als den krijger voor de vrijheid had doen kennen, toonde het zich de magistraat der orde (*Bravo! bravo!*). Ieder burger van Parijs was te gelijk vrijheid's soldaat en orde's vrijwilliger

Het was 't Parijsche volk, dat ons het besluit inblies tot zedelijke heiliging van de zege. Ik bedoel het besluit tot afschaffing van de doodstraf in het staatkundige. Dat volk gaf het in, en onderschreef het door den eenparigen kreet van 200.000 stemmen.

De roode vlag was een oogenblik ten zinnebeeld van de zege aangenomen: wij hebben haar dadelijk door de driekleurige vlag, zinnebeeld der vrijheid, doen vervangen.

Wij hebben tegen de verdragen van 1815 geprotesteerd, zij zijn feitelijk en regtens vervallen.

Frankrijk legde, in zijne plegtige verklaring, zijne eerzucht af, maar niet stond het zijne gedachte af.

Het leger, dat zich een oogenblik uit Parijs afwezig had gehouden, om het volk den tijd ter zijner wapening te laten, is binnen deze muren terug verschenen. Het volk, dat in de krijgslieden broeders ziet, heeft hunne terugroeping verlangd en bekrachtigd.

Dezen te verheffen en te verrijken, zonder genen te vernederen en te verarmen; de belasting het zwaarste te doen drukken op den krachtigste: door den staat het werk te doen geven dat tijdelijk mogt ontbreken; gemagtigden te benoemen, tot het kennen der waarheid, tot het tegengaan der dwaling: dat heeft men in de geldelijke aangelegenheden, het openbaar onderwijs en ook voor de regeling van den arbeid gedaan.

De handelscrisis, die Engeland heeft getroffen, en die met de handelscrisis in Parijs zamenliep; de schrik die de kapitalen aangreep, het wegvloeijen van gereed geld: dat alles eischte de meeste zorg en aandacht van het voorloopig bewind; het hield zich daarmede ijverig bezig. De minister van finantiën legde zich met eenen ijver, waaraan gij regt zult doen wedervaren, toe op de wegneming van de kwalen, welke ons tijdelijk hadden overvallen.

Het ministerie van koophandel, gewoonlijk vreemd aan de staatkunde, heeft door onvermoeide zorgen de hoop der landbouwers en handelaars verlevendigd.

Het ministerie van justitie en de eerediensten heeft eveneens door zijne zorgen alle belangen van vrijheid en zedelijkheid gerust gesteld (*zeer wèl*).

Dat is onze ernstige arbeid gedurende twee maanden geweest; wij hebben de republiek gevestigd; de republiek, dien regeringsvorm, dien men zeide dat onmogelijk was in Frankrijk; wij hebben getoond, dat zij mogelijk, gemakkelijk in hare werking, de veiligste waarborg voor de vrijheid en de algemeene zekerheid was. (*Bravo!*)

Wij hebben der burgeren regt gewaarborgd door hun het stemregt te geven. Wij hebben 't volk gewapend door de nationale garde te wapenen: het volk heeft ons beantwoord door de bescherming van de eigendommen, door de verdediging van de orde.

Twee maanden van hagchelijke zedelijke spanning en beroering hebben wij doorgeworsteld, zonder dat eenige eigendom geschonden, het leven van iemand bedreigd, een droppel bloeds gestort is.... Wij kunnen ons te midden der volksmenigte begeven, zonder dat wij behoeven te duchten, dat éene stem ons afvraagt: «wat hebt gij gedaan?» (*Levendige toejuichingen.*)

Wij hebben de geheele natie tot één gebragt. Vóór dat wij de nationale vergadering te Parijs deden verzamelen, hebben wij hare onafhankelijkheid verzekerd: er is geen terugslag mogelijk; iedereen bezit zijn regt, heeft zijn wapen; thans kan opstand geen regt meer zijn, hij wordt eene misdaad: die 't volk vaneenscheurt behoort niet meer tot het volk (*Bravo! Bravo!*)

Dat is de gedachte, die ons bezielt; geeft haar duurzaamheid; dat brengt aller heil meê.

Ons werk is volbragt, het uwe vangt aan: wij zullen u geen ontwerp van staatsregeling aanbieden, zou dat onzerzijds geene vermetelheid, geene aanmatiging van uwe oppermagt zijn?

Wij veroorloven ons slechts één raad en één wensch;

Dien wensch slaakt gansch Frankrijk met ons, het is die welke het oogenblik zelf u toeroept: verliest geen tijd;

Begeeft u terstond aan het werk om eene eenvoudige, volkmatige staatsregeling tot stand te brengen;

In afwachting daarvan noodigen wij u uit, om tot de omstandigheden op te klimmen, welke wij hebben doorgeleefd; ons geweten verwijt ons niets; wat u betreft, scheldt ons onze onwillige dictatuur vrij.

Een wensch ten slotte: schrijft op den voorgevel van 't gebouw, dat gij gaat oprigten, slechts twee namen: dien van 't VOLK, dat alles gedaan heeft, en dien van GOD, die alles heeft gezegend!»

Daarna hebben de andere ministers verslag van hunne verrigtingen gegeven.

De heer *Ledru Rollin* (binnenl. zaken) zeide, dat zijne eerste zorg de wapening van de nationale garde op eene groote schaal was geweest; dat hij daarna voor de nieuwe wijze van verkiezingen had te waken, dat hij daarbij het behoud der omwenteling en tevens dat der orde te beveiligen had; dat hij met rustigheid de bedreigingen van de terugwerking en het geweld der eerzucht had wederstaan. Hij gaf in den loop zijner rede te kennen, dat hij zoo spoedig mogelijk van den last des bewinds wenschte ontslagen te worden.

Vervolgens sprak de heer *Cremieux* (justitie) en zeide dat de vorige regering het heiligdom der vertegenwoordiging had geschonden; dat de weg om tot ambten te geraken, was geweest het spreekgestoelte der kamer, doch niet het vrije en onafhankelijke spreekgestoelte, maar dat, waarop de koning werd aangebeden en blindelings gevolgd. Hij had die regters, wier staatkundig leven bekend waren, geschorst, maar niet ontzet, in de vervulling van hunne ambten.

Hierop volgde de heer *Louis Blanc*, die verkondigde, dat de omwenteling was ontstaan door den drang om den arbeid te regelen, dat die vlag van de barricades had gewapperd: dat men van daar werk en brood had verlangd; dat het volk de benoeming van een minister voor de regeling van den arbeid gevraagd had, om die heerlijke uitkomst te bereiken, dat er geene omwentelingen meer mogelijk zouden zijn (*Toejuichingen*): dat hij de ernstigste taak in de geheele omwenteling had op zich genomen met zijnen edelen vriend *Albert*; dat zij de regeling van den arbeid tusschen meester en arbeider hadden volbragt; dat hij door vereeniging de ellende wil keeren; maar dat het er verre van af is, dat hij de maatschappij zou willen omkeeren door den eigendom aan te randen. (*Toejuichingen.*)

De minister van onderwijs volgde dezen spreker; die van oorlog en finantiën zullen maandag hun verslag doen.

Dien dag zal de vergadering ook tot de benoeming van het bewind overgaan, dat het voorloopige zal vervangen. Men twijfelt er niet aan, of dit zal in eenen gematigden zin uitvallen. De heer *Lamartine* zal ontwijfelbaar aan het hoofd gesteld worden. De heeren *Dupont* en *Duvivier* worden als zijne ambtgenooten genoemd.

Vereenigde Staten. — Men houdt zich reeds druk met de aanstaande verkiezing van een president bezig. De volkspartij is voor generaal *Cass* gestemd; de whigpartij voor *Clay* of generaal *Taylor*. De generaal *Scott*, de aanvoerder des legers in Mexiko, heeft ook veel kans.

Italie. — De tijding van de inname van Palma-Nuova door de Oostenrijkers wordt thans als voorbarig opgegeven.

Een smaldeel is uit Napels vertrokken, onder bevel van admiraal *Tosa*, om aan de Italianen in de Adriatische zee hulp toe te voeren.

Spanje. — De koningin heeft eene groote wapenschouwing te Madrid gehouden, en is met veel toejuiching ontvangen.

De koningin van Spanje is thans door Pruissen erkend.

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.